

ဘကြည့်ဝက်

တိမ်မင်းသမီးရဲ့

ပိုဒ်ပိုလီ



ငယ်ကချစ်တော့ အနှစ်တစ်ရာမမေ့သာ။

ငယ်ကပေါင်းတော့ အနှစ်တစ်သောင်း မမေ့ကောင်းတဲ့ ။

ချစ်သူရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ ပန်းတစ်ခင်း ပွင့်မယ်ဆို၊ အဲဒီပွင့်တဲ့ ပန်း
ဟာ ကိုယ်ပဲဖြစ်ပါရစေဘု။

နံနက်ခင်းများ စွာ ညခင်းများ စွာ မင်းရဲ့ ခြေသံကို နားစွင့်ရင်း တမ
န်တော်နှလုံးအိမ်ထဲ စွဲလမ်းနေရတဲ့ ကိုယ်တို့ ရဲ့ ငယ်ဘဝကို မေ့နိုင်ပါ့မ
လားဘု။

ဟိုးငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက ကိုယ်ရဲ့ ဖွားဖက်
တော်သဖွယ် ကပ်ပါလာတဲ့ ပျော်ရွှင်ဖွယ် အလှနတ်သမီးကို မျက်ဝန်းထဲ
စွဲထင်နေတာ ကိုယ့်ရဲ့ ဝဋ်နာကံနာဘု။

သန်းဘုနဲ့ ပိုလီဆိုတာ လူမှန်းသိစ၊ စကားပြောတတ်စ၊ သီချင်းဆိုတ
တ်စအချိန်ကတည်းက ရွှေလက်ကိုတွဲ အတူတကွ တစ်လမ်းဝင် တစ်လ
မ်းထွက် လန်းဆတ်တဲ့ အပြုံးတွေနဲ့ လျှောက်လှမ်း ခဲ့တာ မမေ့နိုင်ပါဘူး
ဘု။

နေရီရီ၊ ညရီရီမှာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ရုပ်ပွားတော်အဖြစ် အမြဲပါလာသော
မင်းနဲ့ အတူတကွ ဟစ်ကြွေးခဲ့တဲ့ သီချင်းကလေးကို မှတ်မိသေးတယ်ဘု

"တို့ များ ငယ်ငယ်တုန်းက ရွာလယ်လမ်းဆီကနေ လက်ချင်းယှက်
ကာ တောင်းကာ ရမ်းကာ ကျောင်းထွက်လာကြတာတွေ မေ့နိုင်ပါသေး၊
မင်းတို့ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလေ"

လူတိုင်းက အနားကပ်လိုက်တိုင်း

"ဟွန်း နံလိုက်တာ"

လို့ အော်မြည်ရတဲ့ မင်းရဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ထုံထုံ၊ ဆံနွယ်စကို တစ်ခြမ်း
စောင်းချရလောက်အောင် ဖုံးလွှဲထားတဲ့ တိမ်စွဲမျက်ဝန်း၊ ဒါတွေဟာ အ
ရှင့်ရဲ့ နယ်ပယ်အောက်မှာ ကျဆုံးရတဲ့ အလှတရားပါပဲ ဘု။

အရောင်စုံလောကကြီးထဲ လှပတဲ့ ခြေကိုနင်းပြီး အင်မတန် အတွဲညီ
လှတဲ့ သန်းဘုနဲ့ ပိုလီရဲ့ အတွဲ။

ကိုယ်က ဘိလပ်ရေ အဖုံးခွံတစ်ပုံကြီးထည့်ထားတဲ့ ဝါးဆစ်ပုံ လက်
ဖျံကြောထောင်ထသည် ထိကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကိုင်။ ချစ်သောဘုက ခြူ
လေးကိုဆွဲ။ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် မမောနိုင် မပန်းနိုင်နဲ့ မင်းရဲ့
အသံစာစာ။

"အစ်ကိုကြီးတို့ အစ်မကြီးတို့ ရေ ထမင်းဖိုးလေးများ
ဟင်းဖိုးလေးများ တစ်ကျပ်လောက် ပေးသနားပါ။ ဒီမှာ နေ့နဲ့ ညနဲ့ ညနဲ့
နေ့နဲ့ ထမင်းမစားရသေးလို့ ပါ"

ဆိုတဲ့ သာယာနာပျော်ဖွယ်စွာ ကျယ်ကျယ်မင်းအသံ။ လက်ကျလက်
န ပိရိသေသပ်ပြီး လိုအပ်သလို ထွက်နေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဝါးဆစ်ပုံ။ တစ်ခါ
တစ်ရံ မင်းနဲ့ စုံတွဲသီဆိုရတာကိုက ကြည်နူး မဆုံးပါဘူးဘု။ ကြည်နူးမ
ဆုံးပါပဲဘု။

"ရေမြေတွေ ခြားနေပေမယ့်လည်း ခေါ်သံလေး နားထဲကြားမိလိုက်

သလိုပဲ၊ အဆင်ပြေမလား တွေးရင်းနဲ့ ရင်မော၊ နင်နေများ ကောင်းရဲ့ လား၊ မိုင်ထောင်ချီဝေးနေပေမယ့်"

တစ်ခါတစ်ရံမှာ လည်း ကိုယ့်ရဲ့ ဝါးဆစ်ဗုံကို စည်းကျကျခေါက်၊ မင်းက အသံစွာစွာဖြင့်

"ပြိုင်ကားလှလှလေးနဲ့ လာမချုပ်နဲ့ ၊ လာမချုပ်နဲ့ ၊ စကားလုံး လှလှ လေးနဲ့ လာမချုပ်နဲ့ ၊ လာမချုပ်နဲ့ ၊ ဘရင်း ဘရင်း လှလှလေးနဲ့ လာမချုပ်နဲ့ လာမချုပ်နဲ့ လာမချုပ်နဲ့ "

ဒီလိုစီညံ့စွာလှပတဲ့ တေးသံတွေက တိုက်ပေါ်ကကြဲချလိုက်တဲ့ အကြွေစများကို အပြေးအလွှား လှယက်ကောက်ရင်း တို့ ကို ငွေရှာစက်ဖြစ်စေခဲ့တယ် မဟုတ်လားဘု။ ပြောပါရစေဘု။

ဆဋ္ဌမအာရုံခံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်အပြီး အူဝဲဆိုတဲ့ ငိုသံနဲ့ အတူ ကျယ်ပြောလှတဲ့ လောကကြီးထဲ လှမ်းဝင်လာတဲ့ ငါ့ကို လက်သည် ကြီး ဒေါ်အီက ခြေထောက်ကိုကိုင်မြှောက်၊ တင်ပါးကို ဖြန်းဖြန်းနဲ့ ချပြီး ဝမ်း သာအားရနဲ့

"ဟယ် ဒီကောင်လေး မွေးကတည်းက ထမင်းအိုးလေးနဲ့ ဟေ့၊ ကြည့်စမ်း၊ ခြေလေးတစ်ဖက် သိမ်နေတာ"

ငါ့ရဲ့ သိမ်နေတဲ့ ခြေထောက်ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရအော်သံ။ မီး တွင်းထဲ ကျားကုတ် ကျားခဲ ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ ငါ့မာတာ၊ ချွေးသံတရွဲရွဲနဲ့ အပြုံးပန်းပွင့်ပြီး

"ပါရမီကောင်းတဲ့ ကလေး မိဘကို မွေးကတည်းက လုပ်ကျွေးမှာ "

လောကကြီးမှာ အမှန်တရားပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိတယ်ဘု။ ပန်း တွေပွင့်တာလည်း အမှန်တရား၊ နေရောင်ကွယ်ပျောက်တာလည်း အမှန်

န်တရား၊ ကမ္ဘာကြီးလည်ပတ်နေတာလည်း အမှန်တရား၊ စစ်ပွဲတွေဖြစ်
နေကြတာလည်း အမှန်တရား၊ နောက်ဆုံး တချို့နေရာမှာ အမှန်တရား
ပျောက်ဆုံးနေတာတောင် အမှန်တရားမဟုတ်လား။

ငါ့ရဲ့ အမေစကားကလည်း အမှန်တရား တစ်ခုပါပဲ။ ငါဟာ စကားမ
ပြောတတ်မီအရွယ် ကတည်းက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ သိမ်နေတဲ့
ကိုယ့်ခြေထောက်ပြုပြီး

"အစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးတို့ ရယ် သားလေးဆေးကုဖို့ ပါ"

အမေ့ခမျာ အသံကလားနဲ့ မျက်နှာကလေးခံရုံနဲ့ အမေ့လက်ပေါ် ငွေ
တဖွဲဖွဲ။

ရာသီအလီလီပြောင်း ရွက်ဟောင်းကြွေကျမြေခ၊ ရွက်သစ်တွေ
အကြိမ်ကြိမ်ဝေတော့ အမေကိုယ်တိုင်တောင် လိုက်စရာမလိုဘဲ ငါ့ကို
အငှားချတဲ့ အထိ ပါရမီကောင်းခဲ့တယ်လေ။

"ဟေ့ ပိုလီကိုလိုချင်ရင် ဘိုကင်တင်ဟေ့၊ မတင်ရင်မရဘူး"

အမေ ပြတ်သားခဲ့တယ်။ အမေခိုင်မာခဲ့တယ်။ အမေ မာနကြီးခဲ့တ
ယ်။ အမေဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ရဲရင့်ခဲ့တယ်ဘု။ ဟောဒီ အမှိုက်ပုံနံ
ဘေး ကျူးကျော်တဲတစ်ကြောမှာ အမေဟာ မာနတံခွန်ထူခဲ့တယ်ဘု။ အ
မေဟာ ငါ့ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကိုင်မြှောက်ပြီး မာနတွေ ဝင့်ခဲ့တယ်။

အမေဟာ ငှားတဲ့ လူလက်ထဲထည့်လိုက်ရုံနဲ့ နေ့တွက်စီသွားတယ်။

ငါကလည်း ငါပဲလေ ဘု။

မွေးကတည်းက သူတောင်းစားအချင်းချင်း ပြန်ကြည့်ပြီး

"သူတောင်းစားရုပ်"

လို့ ထအော်ရလောက်ထိ ပါရမီကောင်းခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ငါဟာ
မာနကြီးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကြွားပြောစရာလည်း မလိုဘူး။ ငါ
ကိုယ်ငါလည်း အကြိမ်ကြိမ်ဆန်းစစ်ခဲ့ပြီ။

ကိုယ့်မျက်ခွက်ကိုယ် လက်ညှိုးပြန်ထိုးပြီး

"ဝီဘိသူတောင်းစားရုပ်"

လို့ ပဲ ကြွေးကြော်လိုက်ချင်တယ်ဘု။ ကြွေးကြော်လိုက်ချင်ပါတယ်။
ဒါတွေဟာ ငါကြွားပြော နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဘု။ ချစ်ရပါသောဘု။ မျ
က်လုံးလည်ရွဲနဲ့ အားရသွားအောင် ပြောခြင်းမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ကျိန်
ဆိုပါတယ်ဘု။

"ကမ္ဘာမှာ ငါမှ ဝီဘိသူတောင်းစားရုပ်"

ဒူးနန့်ပြီး ထပ်ပြောလိုက်မယ်ဘု။

"သူတောင်းစားချင်းယှဉ်ရင် မင်းအနု လျော့ပါသေးတယ်"

ဒါတင်ပဲလားကွယ်ဘု။ စကားကို 'မေရိုးရိုး'လို့ စတတ်ကတည်းက ဒီ
လိုမာနနန်းထက်က ဆင်းသက်လာတဲ့ ခြေဖဝါးနုကို တစ်ဖက်တည်း
အားပြုနင်း၊ တစ်ဖက်ကို ပန်းပွင့်ပါးပြင် ပွတ်သပ်မိသော ပိတုန်းငယ်နှု
တ်သီးလို ခပ်ဖွဖွတရွတ်ဆွဲရင်း မဲပွပွလက်ကို တအားကြီး မဆန့်တန်းမိ
စေဘဲ တံတောင်ကို ဆဋ္ဌမမြောက် နံရိုးအပေါ် ရို့ရို့ကလေးထောက်။ (ဒါ
မှ ကျန်တဲ့ နံရိုး ကားပြီး ပေါ်မှာ ကို) ခွက်စုတ်ကလေး ရှေ့ထုတ်ပြီး

"ဦးရီးရယ် ဟီး တား ဗိုက်ဆာလို့ ပါ ဟီး၊ ထမင်းဖိုးလေး ဟီး"

ဒါကို လူကြီးက

"ဟေ့ကောင် မပေးနိုင်ဘူး သွား"

ဆိုတာတောင် ငါက

"ပိုက်ချုံမပေးလည်း ဟီး၊ ရှေ့က တမူဆာလေး ဟီး တစ်ခုလောက် ဟီး"

"အာ ဒီသူတောင်းစားကတော့ကွာ တောက် ရော့ ရော့ ရော့"

ဉာဏ်ပါရမီလည်း ရင့်သန်လေတော့ တီထွင်ပြီးလည်း တောင်းတတ်ခဲ့တယ်ဘု။

ဘု။

စကား စကား ပြောပါများ တော့ အကြွေးပါလာသည် ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါဘူးဆိုတာ ဘု အသိဆုံးပါ။

လေယူလေသိမ်း၊ ပါရမီ၊ ရုပ်ခံ၊ တီထွင်ကြံဆမှု၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး တိကျသေသပ်မှုတို့ နဲ့ ပေါင်းစပ်လို့ သူတောင်းစား တစ်ကြောမှာ သင်တန်းဆရာလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ ချစ်သောဘုလည်း အသိဆုံးပါ။

မင်းတို့ မိဘများကိုယ်တိုင် မင်းတို့ ကို ဘောင်းဘီတော် လက်နှစ်သစ်ကိုချွတ်၊ ယမထာ ရွှေကြိမ်လုံးတော်နဲ့ တင်ပါးတော်ကို ဗျောတင်ရင်း

"ကြည့်စမ်း၊ ပိုလီတို့ ဘယ်လောက်တောင်းတယ်ဆိုတာ နင်တို့ မမြင်ဘူးလား၊ အတုမယူဘူးလား"

"ရွီး ဖြန်း ဖြန်း"

ဒါတင်အားမရ၊ မိဘများကိုယ်တိုင် လည်ကုပ်ကဆွဲလို့ ။

"လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ ပိုလီဆီမှာ ကျူရှင်ပြန်ယူ"

c ၂၊ ၁ တစ်နေကုန် တောင်းစားလို့ မအားလပ်တဲ့ ကြားက

သူတောင်းစားအားလုံးကို အချိန်ပိုင်း ကျူရှင်ပြန်ပေးရသေးတယ်။

အဲဒီအချိန် ငါ့အသက်(၆)နှစ်။

အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ပါရမီရင့်သန်လွန်းလှတဲ့ ငါ့ကို အားလုံးက ငေးကြရတယ်။ အလုပ်အကိုင်ချင်းတူရင်တောင် ငါကကျူးကျော်တဲဘက်လှည့်ရင်

"ဟဲ့ ပိုလီ၊ ထမင်းမစားရသေးဘူးထင်တယ်၊ ရော့ ရော့"

"ပိုလီ ထမင်းဆာလို့ လား၊ ရော့ ဒီမှာ ထမင်းထုပ်"

သူတောင်းစားအချင်းချင်းပင် ပြန်လှူချင်လောက်အောင် ငါ့ရုပ်ခံပါရမီကောင်းခဲ့တယ်။

ချုပ်ညရီ မှောင်ရိပ်ဖြိုးလို့ ကြယ်ကလေးတွေ ပျိုးပျိုးပြက်ပြက် လင်းလက်ချိန်မှာ စာရွက် စုတ်ကလေး ရင်မှာ အပ်၊ မီးလျှံနဲ့ ခွန်အား သစ္စာတရား ခိုင်မာသောရုပ်ဖြင့် လမ်းမထက် အိပ်တန်းပျံသော အရိုင်းငှက်တို့ ရဲ့ ရှေ့ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူရတယ်။

"ဒီမှာ လေ ခြေတစ်ချောင်းကိုနောက်ဆွဲ၊ တံတောင်က ဆဋ္ဌမန်ရိုးတို့ကိုထောက်၊ ခွက်ကိုင် ထားတဲ့ လက်ကို မခွဲတရို့ ရင်ဘတ်ပေါ်ထု။ ဒါမှ နံရိုးမြင်မှာ ၊ ပြီးမှ မျက်လုံးလေးပင့်ပြီးပြော"

"အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ"

သံပြိုင်။ "အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ"

"အသံဋ္ဌာန်ကို သတိထား၊ အစ်ကိုကြီးဆိုတာက ရင်ကလာတဲ့ အသံသုံး၊ သနားပါဆိုတာက နှာသံနဲ့ ပြန်သိမ်း၊ ကဲ လိုက်ဆို"

"အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ"

သံပြိုင်။ "အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ"

"မဟုတ်သေးဘူး ဦးဂျလီ၊ လုပ်စားတာလည်း ကြာပြီ၊ ခေါင်းကို ရှေ့ ကိုင်းထားတယ်ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ခေါင်းကထွက်တဲ့ အနံ့အသက်က ကိုယ်ရှေ့တိုးလာတဲ့ အတွက် အနံ့ ထွက်ပြီး အစားအသောက်ပျက်စေမယ်၊ ဒါမှ ဒီလူ မြန်မြန်ထွက်သွား အေးရောဆိုပြီး "

"ရော့ ရော့ကွာ၊ အစားအသောက်ပျက်လှတယ်၊ ဆိုပြီး ပေးမှာ ၊ သန်းဘု နင့်ခွက်ကလေးက နိမ့်နေတယ်၊ နိမ့်နေရင် နံရိုးမမြင်ရဘဲနေမယ်၊ ခွက်မြင့်ပြီး ဗိုက်ရှုပ်ထား၊ ဒါမှ ပိုပြီးမစားနိုင် မသောက်နိုင်ပုံပေါ်မယ်၊ အေး ဟုတ်ပြီ အားလုံးလိုက်ဆို"

"အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ"

(သံပြိုင်) "အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ"

"နောက်တစ်ခေါက် အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ"

(သံပြိုင်) "အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ"

"ဟုတ်ပြီ၊ ခေါင်းကို စားသုံးနေသူ အနံ့ထွက်အောင် လုပ်ရမယ်၊ မှတ်ထားရမယ့်စည်းကမ်းက ရေမချိုးရဘူး၊ အသစ်မဝတ်ရဘူး၊ ထမင်းစားပြီးရင်တောင် လက်မဆေးဘဲ ခေါင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ အင်္ကျီမှာ ဖြစ်ဖြစ် သုတ်ရမယ်၊ ကဲ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ၊ တန်းမဖြုတ်ခင် နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်"

"အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ"

(သံပြိုင်)"အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ"

"တန်းဖြုတ်"

အဲဒီတုန်းက ငါက(၆)နှစ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို မှတ်တမ်းအဖြစ်

"ဒေါပုံအမှိုက်ပုံနံဘေးမှာ စာရေးလို့ ထားခဲ့ချင်တယ်ကွယ်"

"ဒေါပုံအမှိုက်ပုံနံဘေး စာရေးလို့ ထားချင်တယ်"

အဲ ... မေ့လို့ ။

ငါကစာမှ မတတ်တာ။

*

ဒီလိုပါပဲ ...

ကောက်လှိုင်းစည်းရှိရုံနဲ့ ထမင်းမဖြစ်ဘူးဘု။"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ဆိုတဲ့ စကားပန်းကလေး တွေက ပြောရမယ်လို့ မှ မဟုတ်တာ။ ဝါးဆစ် ဗုံကို တီးခတ်လိုက်တဲ့ အခါ နှလုံးသားရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ချိုးဖျက်နိုင်ရမယ်။ အလင်းရောင်ထဲလူတွေဟာ ကပွဲသဘင် ဆင်နွဲ့ချင်သွားရမယ်လေ။ ဒါဟာ သစ္စာတရား။

အရိပ်တစ်ခုလို မြက်ခင်းစိမ်းမှာ လဲလျောင်းနေရုံနဲ့ ဘဝတစ်ခုဟာ မစိုပြည်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဝါးဆစ်ဗုံလေး တီးခွင့်ပြုပါဘု။

အချိန်နှင့် အမျှ မအားလပ်ခဲ့တဲ့ ငါဟာ မင်းကိုတော့ ဂရုစိုက်ခဲ့တယ် ဘု။

နင်ဟာလည်း ငါ့လိုမွေးရာပါ ပါရမီရှိပေမယ့် နင်နဲ့ ငါ အားလပ်ရက် မှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားရင်း မန်ကျည်းပင်ပေါ်က နင် ခွေးကျအကျ၊ အောက်ကခဲစောင်းနဲ့ ဆောင့်ပြီး မျက်ခုံးကွဲ၊ မျက်လုံးတစ်ဖက် ဒဏ်ရာရပြီး တိမ်စွဲရင်း တိမ်မင်းသမီးလေး ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ တိမ်မင်း သမီးလေး ဖြစ်ခဲ့တယ်။

မွေးရာပါ ပါရမီမကောင်းပေမယ့် မျက်လုံးထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး မျက်လုံးတိမ်စွဲကာ ငါ့ရဲ့ စနစ်ကျတဲ့ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့ အခါ နင်ဟာ ပါရမီရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာ ခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်လောက်လဲဆို ငါကနှင့်အရှေ့က သွားနေတုန်း နင်က အနောက်ကနေ

"အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ"

လို့ ဆိုလိုက်တိုင်း ငါတောင်ယောင်ပြီး အိတ်နှိုက်မိတာ အကြိမ်ကြိမ်
။ ထမင်းအတူစားပြီး ပြန်ထွက် လာပြီး နင့်မျက်နှာကိုမြင်တိုင်း

"ထမင်းဆာနေသေးလို့ လားဟင်"

လို့ မေးမိတာလဲ အကြိမ်ကြိမ် ဘု။

အရင်ကတော့ ဟောဒီ ကျူးကျော်တဲ့တစ်ကြောမှာ

"မျက်နှာပိုဇေရှင်မှန်ပြီး ဖစ်စစ်ကယ်ဖောမက်ကျတာ အသံဌာန် စာပေါင်ပဲ့တာဆိုလို့ ပိုလီ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်"

လို့ ပြောနေရာကနေ သင်ရင်အတတ်လွယ်တဲ့ နင်ပါ ပါလာတော့ ငါတို့ အတွဲညီခဲ့တယ်လေ။

ပြာလဲ့လဲ့ မိုးသားအောက်မှာ မိုးစက်ကလေးများ ရေကန်ထဲကျလာသလို ခုန်ပေါက်ရင်း နင်က ဟိုဘက်လမ်းကဝင်၊ ငါကဒီဘက်လမ်းကထွက်နဲ့ လူတွေရဲ့ ပိုက်ဆံတွေ သဲ့သဲ့ယူခဲ့တာ နင်နဲ့ ငါပဲ မဟုတ်လား ဘု။

ဘဝဆိုတာ တားဆီးလို့ မရလို့ ငါတို့ ရဲ့ ငွေခြည်လွှာကောင်းကင်ကလည်း အမြဲပြာမနေဘူးလေ။ ညမှောင်မဲမှာ ကြယ်လဲလင်းချင်လင်းရဲ့ ၊ ငွေလမင်းလည်း ကွင်းချင်ကွင်းရဲ့ ။ ပန်းကလေးများ လည်း တိုးချင် တိုးရဲ့ ၊ ညှိုးချင်ညှိုးရဲ့ ။

ဘဝဆိုတာ တိုးတိုးလာတာမျိုးလေ။ ဒီအရွယ်မှာ ပဲ လျော့နေချင်လို့ မဟုတ်တာ။ တို့ တွေ ဘဝတွေလည်း တိုးလာခဲ့တာပေါ့။

အရွယ်ရောက်လာ ဝါးဆစ်ဗုံပေးကာ

ပညာပေးပေ တို့ ဖေဖေ

တို့ ဖေဖေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဝါးဆစ်ဗုံထမ်းနိုင်တဲ့ အရွယ်ကစလို့ ငါ
ကဝါးဆစ်ဗုံအတီးနဲ့ ဟာမိုနီ။ နင်က လီဒါဘိုကယ်၊ ချူ၊ ဆို၊ တီးလုပ်ရင်း
တို့ ရဲ့ ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လားဘု။

တစ်ခါတစ်ခါလည်း နင်က မယ်လိုဒီဆို၊ ငါကရပ်(ပ်)စာသားတွေရွ
တ်ခဲ့တာ နင် မမေ့နိုင် ပါဘူးနော်။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံး စိုင်းစိုင်းခ
မ်းလှိုင်ရဲ့ ဖေဖော်ဝါရီမှတ်တမ်းလေ။

"မျောလွင့်နေတဲ့ အိမ် စိတ္တဇဆန်တဲ့ ဒီမိုးများ ရွာနေတုန်း၊ ငါ ချမ်းလို့
တုန်၊ မိုးသည်းတဲ့ ညတွေမှာ တမ်းတနေ တစ်ညလုံး၊ ချစ်တတ်တဲ့ ငါ
တော့ရူး"

"နားထောင်ပါဦး ပရိသတ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် ဒီလောက်ထိချစ်ခဲ့
တာကို အပြစ်မဲ့စွာ သူဆိုလို့ "

"ချစ်ခဲ့တာ လေးနှစ်၊ အပြစ်မဲ့စွာ ဝေးလွင့်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ လုပ်ပါတယ်၊ မင်းထင်တာထက် ယုတ်မာတယ်"

ဒီသီချင်း တို့ စုံတွဲဆိုတိုင်း နားထောင်တဲ့ ပရိသတ်တိုင်း မျက်ရည်လ
ည်ရွဲ နှပ်တွဲလဲနဲ့ ငွေတွေ တဖွဲဖွဲကျခဲ့ရတယ်နော်။

တစ်ခုသော တံခါးဝကို ညွှန်ပြရုံနဲ့ တို့ တွေကျေနပ်ခဲ့ကြတာမှ မဟု
တ်တာကွယ်။ တစ်ကျိုက်မျှ သောက်မိတဲ့ ရေနဲ့ ကျေနပ်ရမှာ လား။

စမ်းချောင်းလို တစ်ခွေကြီးစီးပြီး အောင်မြင်ခြင်းခန်းမဆောင်ဘက် ရောက်ဖို့ တို့ အတူ ကြိုးစားခဲ့ကြတာပဲလေ။

အိပ်ရာလည်း ပြင်ပြီးပြီ။ မီးအိမ်လည်း ထွန်းညှိပြီးရုံနဲ့ အိပ်စက်ခြင်း ဆိုတာ အလိုလို ရောက်လာတာမှ မဟုတ်တာ။ ပင်လယ်ပြင်က လှိုင်း တွေကို ပုခက်လွှဲသလို လှုပ်ယမ်းနေတိုင်း အိပ်စက်ခြင်းက ရောက်လာ တာမှ မဟုတ်တာ။

အိပ်စက်ခြင်းကိုရဖို့ ကိုယ်တိုင်အိပ်ယူရတာ မဟုတ်လား။

နှင်းဆီပန်းက အဖူးကလေးပဲ ရှိသေးတာ။ ဒီနွေမှာ ပန်းမခူးရဘူးဆို တဲ့ စကား လိုအပ်သေး လို့ လား။ မနက်စောစော နေရောင်ခြည်က တို့ ကိုလက်ယပ်ခေါ်ခဲ့တယ်ဘု။

တို့ တွေဖူးပွင့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တို့ တွေဖူးပွင့်ချင်လို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တို့ တွေဖူးပွင့်လာဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။

ဒီလိုအတွေးမျိုးရတာနဲ့ ဘဝကို စိတ်နာခဲ့တယ်။

လောကကြီးမှာ တံခါးအချပ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိလျက်နဲ့ ငါတို့ ဘာလို့ မတွန်းဖွင့်ခဲ့မိလဲ။ မဝေးတော့တဲ့ အနာဂတ်အတွက် ဘာလို့ ဒီဘ ဝနဲ့ ပဲ ကျေနပ်ခဲ့တာလဲ။

ငါ့ကိုယ်ငါ အားမရဘူးဘု။

လာလိုက် ပြန်သွားလိုက် လူအုပ်ကြီးနဲ့ ရောနှောနေရတဲ့ ဘဝက ကျ ဉ်းကျပ်လွန်းပါတယ်။ လမ်းဆုံးမှ အထီးကျန်ရတဲ့ သရဖူကို ငါမလိုချင် ဘူး။ တို့ တွေ ဖူးပွင့်ဖို့ လိုတယ်။ တို့ တွေ ထပ်ပြီး ဖူးပွင့်ဖို့ လိုတယ်ဘု။ တို့ တွေ ဘဝအရှည်ကြီးမှာ ထပ်ပြီး ထပ်ပြီး ဖူးပွင့်ဖို့ လိုတယ်ဘု။

အဲဒီအတွေးနဲ့ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူ၊ လက်ထဲကိုင်စွဲထားတဲ့

ဝါးဆစ်ဗုံကို ခွမ်းခနဲပစ်ခဲ့။ မယ်ဒိုလင်ကိုကိုင်စွဲခဲ့တာ ငါပဲ မဟုတ်လား ဘု။

"ငါပဲ မဟုတ်လား"

ရရှိလာတဲ့ မယ်ဒိုလင်ကို နေ့မအား ညမအား အပတ်တကုတ် ကြိုးစားတီးခတ်လေ့ကျင့် လိုက်တာ ဘာကြာလို့ လဲ ဘုရယ်။

တစ်လအတွင်း သီချင်းအပုဒ်(၆၀)လောက်တက်ပြီး ရီကောဒင်းတောင် သွင်းလို့ ရတဲ့ အနေအထားရခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

မယ်ဒိုလင်တစ်လုံးနဲ့ မိုနိုသီချင်းတွေပိုင်လွန်းလို့ တို့ အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေက 'မိုနိုပိုလီမှ ' လို့ ပြောစမှတ်ပြုရင်း ငါ့နာမည်လည်း ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။

"မိုနိုပိုလီ"

ဒါပေမဲ့ ငါဟာ နင်ဆိုတဲ့ တိမ်မင်းသမီးရဲ့ မိုနိုပိုလီပါ။

နင်နဲ့ ငါဟာ

တိမ်မင်းသမီးရဲ့ မိုနိုပိုလီ။

*

နင်က မျက်မှန်အနက်ကြီးတပ်၊ ငါ့လက်ကိုဆွဲ၊ ငါက မယ်ဒိုလင်သံ ဒေါင်ဒင်ပေးရင်း

"မျက်မမြင်ညီမလေးအတွက် အလှူခံပါတယ်၊ သနားကြပါခင်ဗျာ"

ငါ့ရဲ့ ပီသကြည်မြဲပြီး ကရုဏာသံ ရွန်းရွန်းဝေနေတဲ့ အပိုအလို မရှိ၊ ကြက်သီးတုန်တုန် ထလောက်တဲ့ စကားဆုံးတာနဲ့ နင်က အနောက်က နေ မယ်ဒိုလင်အလိုက်အတိုင်း

"ဦးရယ် ဦးရယ် ဦးမလာတဲ့ ရက်ကလေးများမှာ သမီးတော့ သိပ်သိပ်လွမ်းတယ်၊ ကြိတ်ငိုရတယ် ချစ်သောဦးရယ်"

ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့ ကရုဏာတစ်ဝက် ဖောရဿတစ်ဝက် ရောလျက်ထား တဲ့ အသံကြားတာနဲ့ ငါတောင်ယောင်ပြီး ငါ့အိတ်ငါ ပြန်နှိုက်မိတယ်။

သူတောင်းစားအချင်းချင်းတောင် ပြန်လှူချင်စိတ် ရှိတယ်ဆို၊ ကျန် တဲ့ သူတွေအတွက် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ဘုရယ်။

"ဦးတစ်ယောက်မှ သိပါလေစကွယ်"

"သမီးမေးတဲ့ ဒီမေးခွန်းကို တန်ဖိုးထားဖြေလိုက်ပါမယ်၊ ဦးလည်း သမီးကိုသိပ်လွမ်းတယ်"

တစ်ခါတစ်ရံမှာ လည်း တို့ နှစ်ယောက်အောင်ပွဲခံနေကျ စုံတွဲအဆို ကလေးကလည်း ပရိသတ်ရင်ထဲ ငြိစွဲလို့ ရင်ကွဲနာတွေ ကျစေခဲ့တယ် မ

ဟုတ်လား။

ကျား "ပန်းကြိုက်တဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးလိုပဲ ချစ်ပါတယ်"

မ "ချစ်သူလိုလည်း ချစ်ပါကွယ်"

သံပြိုင် "ပန်းလှလှမြတ်နိုးသူမို့ တို့ ပန်းတစ်ခင်းလေး ပန်ပေးလိုက်ချင်တယ်"

ဘု။

နေရောင်ခြည်က ရယ်မောတဲ့ အခါ သစ်ပင်ပန်းပင်လေးတွေက ခေါင်းထောင် ကြည့်သတဲ့ ။

ပန်းကလေးများက သူတို့ ရဲ့ နာမကို မဖော်ကျူးပေမယ့် နေရောင်ခြည်က သိသတဲ့ ။

မြစ်ရေပြင်က ကမ်းပါးကို သိသလိုပေါ့။

သဘာဝတရားပါပဲ ဘု။

မိုးတိမ်က ငှက်ကလေးတွေကို အားကျသလို ငှက်ကလေးက မိုးတိမ်ဘဝ လိုချင်ပြန်သတဲ့ ။

ဘယ်သူကများ လိုချင်တာနဲ့ ရတာ အမြဲတစ်ထပ်တည်းကျနေလို့ လဲကွယ်။

ဘုရယ်။

သဘာဝတရားတောင်မှ လိုချင်တာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းမျက်နိုင်တဲ့ ဟာပဲကွယ်။

လူဆိုတာကရော လိုချင်တာနဲ့ အမြဲတစ်ထပ်တည်း ကျနိုင်ပျံ့မလား။

ဘဝဆိုတာ ခက်ခဲတယ်၊ ကြမ်းတမ်းတယ်။ ရင်ဆိုင်မှုတွေ အများကြီးနဲ့ အမြဲကြုံနေရတယ် မဟုတ်လား။

ငါ့ဘဝကလည်း ဘာထူးလို့ လဲဘု။

နေ့ခင်းပိုင်းမှာ မယ်ဒလင်တစ်ဖက်နဲ့ မအားလပ်ရတဲ့ ကြား၊ ညနေပြန်ရောက်ပြန်တော့လည်း မနားရပြန်တာ နင်အသိပါပဲဘု။

ငါ့ရဲ့ တဲရှေ့ အသင့်စောင့်နေကြတဲ့ ကျူရှင်ကျောင်းသားတွေကို

"လက်တွေ့အသုံးချနည်း တောင်းရမ်းပညာ"

အသစ်အသစ်သောသူတွေကို ပညာခန်းအနေနဲ့ ပြန်လည်ပို့ချရမြဲပါဘု။

"အသစ်တွေ ဟိုဘက်ရွှေ့"

"လေးမြောင်းအောင် ဒီဘက်လာ"

"သုံးတံတားက ရှေ့တိုး"

ဘု။ သူတောင်းစားမှန်ရင် မြောင်းလေးမြောင်း အိပ်ဖူးရသလို၊ တံတားသုံးတံတားမှာ လည်း တောင်းဖူးရတယ်လေ။

အဲဒီထဲကမှ လေးမြောင်းအောင် သုံးတံတားသမားက ဝါးဆစ်ဗုံကို သင်ရိုးကျွတ် သင်ပေးရတယ်။

"ဟိုကောင်တွေ အသစ်တွေ 'အစ်ကိုကြီးရယ် သနားပါ' အကြိမ် တစ်ထောင်ပြော၊ စာပေါင် ပဲ့အောင် ဌာန်ကရိုဏ်းကျအောင်ပြော၊ ဒီဘက်က သုံးတံတားသမားတွေက ဝါးဆစ်ဗုံကိုင်"

"စမယ်"

"ဗုံတူးတူး၊ ဗုံတူးတူး"

"လက်ကျသိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒီလိုပုံနဲ့ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ဘက် ဘယ်လိုသွားမလဲ၊ ဝါးဆစ်ဗုံရဲ့ ဇောင်းနဲ့ မြေကြီးကို အသေအချာထိအောင်လုပ်၊ အဲဒီကပြန်အကြွမှာ ဝါးဆစ်ဗုံချင်း ထိအောင်ခတ်၊ ဒါမှ အထဲက ဘိလပ်ရေအဖုံးခွံတွေက ချင်ချမ်ဆိုပြီး အသံမြည်မှာ ၊ ဟုတ်ပြီ ပြန်တီး"

"ဗုံတူးတူး၊ ဗုံတူးတူး"

"ကဲ သီချင်းဆို"

"ဆင်းရဲခြင်း လွတ်ကင်းအောင် လမ်းပြဆောင်ပါမည်၊ ရတနာခုနစ်သွယ် တကယ်ပင်စုံညီ၊ တို့ အမျိုးသားတိုင်းပြည်၊ မွဲတဲ့ သူ လှူဒါန်းနိုင်မည်၊ ကျောင်းဆောက်ကာ တံတားပါတည်၊ ဘိုးဘိုးအောင်နဲ့ ရှင်အစ္စဂေါနတို့ မတဲ့ ကိန်းဆိုက်မည်"

"ဟေ့ ချမ်းချမ်းသာသာ ကျန်းကျန်းမာမာ ဘေးရန်ကာဆီးမည်၊ လူမွဲတွေလည်း မနှေးခေတ်မီ သူဌေးဖြစ်တော့မည်"

ဘု။

တို့ လောကမှာ ဘာသာကြီးခြောက်ရပ်ကို သင်ရိုးကျွတ်သင်ပြီးမှ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်တဲ့ အခါ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီဘာသာကြီးခြောက်ချက်က

"ရုပ်၊ သံ၊ ဆို၊ တီး၊ တောင်း၊ ပြေး"

ဆိုပြီး အတိုကောက်မှတ်ကြရတာ မဟုတ်လား။ အပြည့်အစုံကတော့

အသံမှာ ကရုဏာရှိရမယ်။

ရုပ်မှာ စုတ်ရမယ်။

အဆိုမှာ ကောင်းရမယ်။

အတီးမှာ သပ်ရပ်ရမယ်။

အတောင်းမှာ ကျင်လည်ရမယ်။

သူများ မောင်းထုတ်ရင်လည်း ထွက်ပြေးတတ်ရမယ်။

ဒါတွေမှ ကောင်းမွန်စွာ မတတ်ရင် လက်တွေ့လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ဘယ်လိုအဆင်ပြေပါ့မလဲ။

အချို့က ရုပ်ခံရှိပါရဲ့ ၊ အသံက မကောင်း။

တချို့က အသံက ကောင်းပါရဲ့ ၊ အတီးက မသပ်ရပ်။

တချို့က အတီးသပ်ရပ်ပြန်တော့လည်း အတောင်းအရမ်း မကျင်လည်၊ အတောင်းအရမ်း ကျင်လည်ပြန်တော့လည်း မောင်းထုတ်တော့ မပြေးတတ်။

ကဲ ဘယ်မှာ လောကကြီးနဲ့ သဟဇာတ ဖြစ်ကြလို့ လဲ။

ဒါတွေပဲမဟုတ်လား။ လူတွေက အဲဒီဘာသာခြောက်ရပ်ကို တတ်ရုံနဲ့ လမ်းပေါ်ထွက်ချင် ကြတယ်လေ။ နင်နဲ့ ငါလို ခြောက်ဘာသာ ဂုဏ်ထူးရှင်တွေမှ မဟုတ်ကြတာ။ ဘယ်လိုအဆင်ပြေကြ ပါ့မလဲ။

ဒီပညာရပ်တွေကို ငါကနင့်ကို စေတနာရှိလို့ ပြောပြတာပါဘု။

ဒီအကြောင်းတွေကို အခု ဒီစာရေးနေတဲ့ ကောင်တောင် သိတာ မဟုတ်ဘူး ။

